

ἄσιαχτα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσιαχτος.

Χωρίς τακτοποίησιν ἔνθ' ἄν: Ἄφησε ἄσιαχτα κ' ἐβγήκε πρῶι πρῶι 'ς τὸ σοκάκι Κρήτ. Εἶχαμε ἄσιαχτα ἀκόμης ὁδὲν ἤρθε αὐτόθι.

ἄσιαχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσιαχτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσιαχτος Α.Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστος Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄσιαστος Νάξ. κ.ά. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) αἰσιαστους Μακεδ. (Βογατο.) ἀνέσαστος Κύπρ. ἄσιαγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιαχτός < σιάζω. Ὁ τύπ. ἄσιαστος καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἰσωμένος πολλαχ.: Ἀσιαχτη βέργα. 2) Ἀδιευθέτητος, ἀτακτοποιήτος σύνηθ.: Ἄφησε ἄσιαχτο τὸ κρεββάτι - τὸ σπῖτι κττ. σύνηθ. Ἡμαστανε ἀκόμης ἄσιαχτοι ὁδὲν ἤρθε Κρήτ. Συνών. ἀναπάρωτος 1, ἀνορδίνιαστος 1, ἀσυγύριστος. β) Ἀνέτοιμος, ἀπαράσκευος Κύπρ.: Εἶμαστιν ἀνέαστοι γιὰ τὸ θέρος. 3) Ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκεύαστος σύνηθ.: Καρέκλα ἄσιαχτη. Τραπεζὶ ἄσιαχτο. Ἀσιαχτα ροῦχα σύνηθ. Ἄφησα τὰ παπούτοια μου ἄσιαχτα κ' ἐδὰ βαίνει τὸ νερό Κρήτ. Ὁ κωμοδρόμος μας ἔδει τὴν κουνιάν μας ἀνέασστην (κωμοδρόμος = σιδηρουργός, κουνιά = εἶδος μεγάλου πελέκεως) Κύπρ. Χειμῶνας ἔρχεται κ' ἡ σκεπὴ εἶναι ἄσαστη ἀκόμα Λεξ. Δημητρ. 4) Ὁ μὴ συντελεσθείς, ἀτελής Ἡπ. Κρήτ. κ.ά.: Ἀσιαχτο εἶν' ἀκόμης τὸ σπῖτι καὶ δὲ δοροῦμε νὰ δοῦμε μέσα Κρήτ.

5) Ἀκατασκεύαστος Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: Γιὰ τὴν ὥρα τὸ 'χω ἄσιαχτο τὸ σπῖτι, μὰ ὅ,τι νὰ τὸ σιάζω θὰ δοῦνε πῶς δὲν ἔχω τὴν ἀνάγη δῶνε Κρήτ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀσυμβίβαστος Ἡπ. — Λεξ. Μπριγκ. 2) Ὁ μὴ ἱκανοποιούμενος, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Πβ. ἀφτειαστος.

ἀσίγαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) — Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 33 ΜΠολυδούρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 362 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγαστός < σιγάζω.

1) Ὁ μὴ σιωπῶν, ὁ διαρκῶς φωνάζων ἢ θορυβῶν Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀσίγητος 1. 2) Ἀνήσυχος, ἄτακτος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Συνών. ἀσίγητος 2, ἀσιγούρευτος 2, ἀσιγούριστος. 3) Ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. ΜΠολυδούρ. ἔνθ' ἄν.: Οἱ συχνὲς ἀρρώστιες ἔκαναν νὰ πληθύνουν οἱ ἀσίγαστες φροντίδες τῆς Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μὲ μὴν ἀσίγαστη μανία νὰ θέλω ὅ,τι μοῦ λείπει, νὰ θέλω ὅ,τι μοῦ κράτησες κρυφὸ κ' ἔτσι νὰ δέρωμαι μ' αὐτὸ τὸ μάταιο καρδιοχτύπι ΜΠολυδούρ. ἔνθ' ἄν.

ἀσιγησιὰ ἢ, Θεσσ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀσιγησία = τὸ μὴ σιγᾶν.

Λέξις ὄνειδιστικὴ ἐπὶ τοῦ μὴ ἡσυχάζοντος, ἀλλὰ περιφερομένου καὶ ἀτακτοῦντος.

ἀσίγητα ἐπίρρ. ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 48 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσίητου Μακεδ. (Ραδοχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσίγητος.

Χωρὶς νὰ παύη τι, ἀκαταπαύστως ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς τρώει ἀσίητον Ραδοχώρ. Τρώων ἀσίητου αὐτόθι. || Ποίημ.

Ἀγάπη, ἀγάπη, ζωὴ καὶ ἀνάστασι,
μέσα 'ς τοὺς κόσμους ἡραιοῦται ἀσίγητα
ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἄν.

ἀσίγητος ἐπίθ. Ἡπ. (Βούρμπιαν. Τσαμαντ.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 80 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσίγητους Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀσίητος Ἡπ. ἀσίητους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) ἀσίησιος Ἡπ. ἀσίησιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσίησιτε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσίγητος.

1) Ὁ μὴ σιγῶν, διαρκῶς φωνάζων, φλύαρος Ἡπ. (Βούρμπιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Τσακων. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

Εἶναι οἱ πηγὲς πολὺκρουνης κ' εἶναι τὰ κεφαλάρια καὶ ἀστέρυντα καὶ ἀσίγητα μὲ τὸ μουρμούρισμά τους ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀσίγαστος 1. 2) Ὁ μὴ ἡσυχάζων, ἀνήσυχος, ἄτακτος Ἡπ. (Βούρμπιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.): Ὁληνύχτα ἦταν ἀσίητος Ἡπ. Τοῦτου τοῦ πιδι εἶνι πουλὺν ἀσίητου Ζαγόρ. Ἀσίητα παιδιὰ Γαρδίκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσίγαστος 2.

ἀσιγουρευτιὰ ἢ, ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσιγουρευτιὰ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσιγούρευτος.

1) Ἑλλειψὶς ἀσφαλείας. 2) Ἀνησυχία, ἀταξία.

ἀσιγούρευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσιγούριφτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Βογατο.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγουρευτός < σιγουρεύω.

1) Ὁ μὴ ἡσφαλισμένος, ὁ εἰς κίνδυνον ἐκτεθειμένος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσιγούρευτη πόρτα. Ἀσιγούρευτο σπῖτι (εὐχερῶς προσιτὸν εἰς κλέπτας). Ἀσιγούρευτα γυαλικά (μὴ εὐσταθῶς τοποθετημένα). Ἀμπέλι ποῦ 'ναι σὲ δημοσιὰ εἶναι ἀσιγούρευτο.

2) Ἀνήσυχος, ἄτακτος, ἐπὶ παιδῶν ἔνθ' ἄν.: Ὅσο καὶ νὰ τὸ παιδεύω, εἶναι ἀσιγούρευτο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσίγαστος 2.

ἀσιγούριστος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγουριστός < σιγουρίζω.

Ἀσιγούρευτος 2, ὁ ἰδ.

ἀσιδέρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσ'δέ- ροντους βόρ. ἰδιώμ. ἀσιέρωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀσιδήρωτος. Ἰδ. Θησαυρ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σίδηρα Ναύστ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσιδέρωτος μακαρᾶς Ναύστ. 2) Ὁ μὴ σιδερωθείς, ὁ μὴ καταστάς λεῖος διὰ σιδερώματος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀσιδέρωτος γιμαῶς. Ἀσιδέρωτη νυχτικεῖα. Ἀσιδέρωτο πανταλόνι κοιν. 3) Μεταφ. ἀτημέλητος, ἀπερωτοίητος τὴν ἐμφάνισιν σύνηθ.: Τί μοῦτρα ἀσιδέρωτα εἶν' αὐτά; Πρωπ. (Κύζ.)

ἀσίκης ὁ, ἀδίκης Ἡπ. ἀδίκ-κης Κύπρ. ἀδίξ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσίκης πολλαχ. ἀσίξ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀσί- της Χίος κ.ά. ἀσίτης Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀδοῦχ'ς Πόντ. (Σάντ.) Θηλ. ἀσίκισσα πολλαχ. ἀσίξ'σα βόρ. ἰδιώμ. Οὐδ. ἀσίτικο πολλαχ. ἀσίξ'κο βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. ἀσί:κ.

Α) Οὐσ. 1) Ἐραστής, ἀγαπητικὸς ἐνιαχ.: Φρ. Τὸν ἔχει τὸν ἀσίκη (εἶναι εὖπορος. Συνών. φρ. τὸν ἔχει τὸ φίλο) Ἀνδρ. Σῦρ. || Ἄσμι.

Μὴν εἶδαν τὸν ἀσίτη μου, τὸν ἀγαπητικό μου, σὲ τί τραπέζια τρώει ψωμί, σὲ τί ταβέρνες πίνει Πελοπν. (Τρίκκ.)

